

ШУМАДИНЈА,

ЛИСТЪ ЗА

КНИЖИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

ЧЕЧ. VI.

Овај листъ излази сваке Суботе. Цена е одъ 1. Апр. до нове године 18 гр. За огласе плаћа се 3 вр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 вр. ср. за трипутъ.

№ 59.

Путони Судбине.

(Продужено).

Јрна е већ сву надежду изгубила, да ће икада јошће видети премилу своју и едину ћерку. Савладана неописаномъ тугомъ и очајњемъ, вукла се она као неко ноћно страшило, кое нигди мира нема, по пространимъ но садъ пустимъ ходницима и собама свога замка, споминала е непрестано у најжешћој туги име свога изгубљеногъ дѣтета; нѣой се све чиняше, као да гледа своју Лилянѹ, и као да чуе њѣнъ гласъ, кои помоћи у крайњемъ очајноу тражи. — и у таквомъ дивљемъ бунилу и заносу морале су е њѣне служавке пола обнесвешћену силомъ на постелю положити, гди такође нѣе спокойства нашла. Текъ едѡа после неколико дана испало е дворскомъ њѣномъ исповеднику за рукомъ, да средствомъ духовногъ утѣшенія, и благомъ опоменомъ на блажени састанакъ съ оне стране гроба, дивлѣ очајнѣ Јрнину отроване душе и неописани болъ њѣногъ материнскогъ уцвѣљногъ срца претвори у тишу тугу; — Јрна се преда немо својој ужасној судбини, и њѣна туга нѣе више имала онај дивлѣи плаовити значај, кои е лудилу подобанъ био. Едно само јошће испуњавало е Јрнину устрелѣно срде грозомъ и неодолимимъ боломъ, — а то е помисао: да е њѣно невино дѣте нечовечно, као какавъ дивлѣи зверъ заклано. „Ахъ! да е моя Лиљана природномъ смрти умрла, или да е каквимъ несрећнимъ случаемъ пропала“, говораше често несрећна мати съ горкимъ сузама, „я би се предала обштой судбини несрећни родителя, и тражила бы утѣхе у помислу, да е тако воля божія; — али знати, да е мое дѣте на тако грозни начинъ живота лишено, то е више, него што може материнско срце поднети!“

Едно вече, кадъ се Јрна са своимъ исповѣдникомъ разговарала о вѣрозаконимъ предметима, изазове еданъ одъ служителя духовника. Кадъ се ов айпосле четвртъ сата вратио натрагъ, блистале су се сузе у очима њѣговимъ; и онъ рекне тронуту и свечанимъ гласомъ: „Падни на колена, племенита госпо, и благодари Богу, когѡа е промисао често непроницаемъ, али свакадъ мударъ; но моли се њѣму уедно, да ти подари силу и крѣпость, да бы — — —“

„Заръ се јошће каква нова несрећа догодила?“ прегинѣе ужаснута Јрна духовника, скочивши на ноге као стреломъ поражена.

„Нѣе, госпо!“ одговори овај; „али неочекивана радостъ и утѣха озарила те е. Зато буди бодрогъ и снажногъ духа и прикупи све твоје силе; ерѣ у срећи валя нами слабима често више душевне снаге, него у часовима искушенія, туге и несреће.“

На то отвори духовникъ врата, и съ рѣчима: „Богъ чини јошће чудеса! Ево ти опетъ твога горко оплаканогъ дѣтета, кое си ти за изгубљѣно држала,“ — уведе Лилянѹ унутра, коя съ рѣчима: „Сладка майко!“ падне у наручја полу обнесвешћене Јрне.

Нѣе требало јошће много, па бы Јрна у безмѣрномъ усхићеню у наручию свога дѣтета изданула. Прелазъ одъ најжешће душевне болѣ и најцрнѣ туге къ највећемъ блаженству и неописаной радости бияше сувише брзъ, а спреманъ за овај велики и одсудни тренутакъ сувише кратко. Неко време налазила се Јрна као у некоемъ душевномъ бунилу и заносу, у комъ се кодъ човека ясна свестъ и буновно сананъ у едно слива. — Но кадъ е сасвимъ къ себи дошла и кадъ е познала: да све, што се око њѣ догађа, нѣе обсепа и санъ, него ясна истина и дѣйствителностъ, кадъ е осетила жарке полюбце свога дѣтета, и по томе уверила се: да створенъ, кое е њо загрлило, нѣе надчулно створенъ и духъ, него њѣно дѣте Лиљана, пролив у дубљини душе тронута мати топле сузе и са склоплѣнимъ къ небу рукама рекне: „Милостиви Боже! оволико блаженство я грешница нисамъ заслужила!“

Предъ вратима у ходнику стајаше Витомиръ, и нико нѣе на њѣга толико ни мотрио а онъ се међутимъ наслађавао трогателнимъ овимъ позорѣмъ састанка Лиљаниногъ съ майкомъ. Та то бияше њѣгово дѣло, и у овомъ тронителномъ появу, когѡа е онъ твораць, лежала е највећа награда за племенито њѣгово срце.

После први излива препуни њѣнови срца, запита најпосле Јрна: каквимъ се срећнимъ случаемъ она одъ смрти избавила?

Тада потражи Лиљана очима свога избавителя и пошто га е нашла, притрчи радостно къ њѣму, уведе га својој майки, и рекне овой съ усхићенѣмъ: „Ево онога, коме имашъ благодарити за избавлѣнѣ твоје кѣри! Да ми се нѣе онъ появио као анѣео избавитель, кадъ е моя бѣда и очајнѣ највећи степенъ достигла, и кадъ съ никое стране нѣе было ни едне искре изгледа за избавлѣнѣ, твоје бы дѣте већ застирала тама смрти после ужасни мука.“

Витомиръ падне на колена предъ Лиляниномъ майкомъ; но тронута Ярна подигне га любовно са землѣ и цѣлива га у чело: „Племенити странче!“ говораше му она, „за ово дѣло, кое си ти дому ибарскомъ учинио, може те само Богъ и твоя собствена савестъ достойно наградити; па нека бы те наша благодарностъ наградила и свима нашимъ благама и сѣйношћу славе, коя нашъ домъ увѣнчава, то би опетъ био мали даръ за велико твое дѣло. Но ако ти имашъ какву желю, кою би я у станю била испунити, то говори слободно, и ти се съ поузданѣмъ надати можешъ, да ћу ти све на свѣту учинити.“

„Оставьте ме за садъ, племенита госпођо!“ одговори Витомиръ, „да се единствено наслађавамъ задовољствомъ, што самъ добро дѣло учинио, и што самъ я слабоћанъ и незнатанъ васъ обвезао. Можда ће доћи часъ, кадъ ћу толико одважности имати, да васъ за велику стваръ умолимъ; но данасъ јоштъ томе ние време!“

„О, немой тай часъ на дуго отезати!“ рекне Ярна и пружи му приятельски руку, „но кажи ми садъ, отлични младићу, ко си ти, кои су твои родители и коя е твоя отачбина, да изближе познамъ избавителя мога дѣтета!“

Витомиръ укратко исприча: како е онъ као дѣте остао безъ отца и майке, и како га е садъ война изгнала изъ они крајева, гди е одрастао и младостъ провео.

„Кадъ е тако, а ти помисли, да си у дому твои родителѣ, и сматрай мене као твою рођену майку!“ рекне му Ярна; та ти имашъ найвеће право, да се синомъ моимъ назовешъ, и стекао си право на то име. А и у моме супругу наћићешъ, кадъ се кући поврати, заиста другога отца и приятелѣ. Онъ истина мрзи на Бугаре, и воюе садъ съ огорченѣмъ на нѣовой земљи, али тебе онъ неће сматрати као неприятелѣ, него као добротвора свога дома!“

„Да, остани овде кодъ насъ, избавителю мой и бранителю!“ мољаше Лиляна умиљато и съ нѣжнимъ погледомъ. „Ти и тако немашъ родителѣ, па гди би ти могло болѣ бити, него овде, гди те окружава любовъ благодарни люди.“

Витомиръ на то пристане. — Па како и не бы, — та заръ ние одъ неколико дана нѣгова найвећа чезња, да е вавекъ у околини Лиляниной, кою е онъ као свою душу заволео.

IX.

Неколико дана после повратка Лиляниногъ у замакъ свои родителѣ, одшетала е она у велику башту око двора, съ намѣромъ, да свога избавителѣ потражи, кога вазданъ ние видила; еръ онъ ние ни на ручакъ дошао, кое е и Ярну мало у бригу бацило. Већ е у Лилянинимъ срцу преотела ма' зебња, да се Витомиру штогодъ неповольно догодило, и у томъ немиру и страу тумарала е она по свимъ и најдальимъ краевима баште, — и најпосле нађе Витомира, гди лежи на бусеню испредъ едне мале пещере. Онъ е быо занешенъ у суморне мисли, — еръ нѣговъ погледъ и изгледъ бияше тужанъ, а очи замућене, и показ-кадъ уздисаше изъ дубльине душе. Лиляна е већ сасвимъ близу нѣга била, но онъ е ние усмотрио, кадъ

е она дошла, еръ онъ е као у некомъ сну и безчувствено гледао преда-се у землю. Кадъ то виде Лиляна, удари га она полако рукомъ по рамену, и рекне му: „Шта е теби, Витомире?“

Онъ се прене, као да га е когодъ изъ буовногъ сна раздрмао, погледа Лилянѣ съ тужнимъ смешенѣмъ, и ништа не прослови.

„Каква туга мори твою душу?“ продужи Лиляна забринутѣ и дркћућимъ гласомъ: „О кажи ми! зашто се криешъ у ову суморну самоћу, а неповѣраваешъ се твојој приятельци, коя ће у свему подеднако участвовати, што бы те икадъ могло смутити или развеселити?“

„Ахъ, Лиляно,“ одговори младићъ, „я самъ отимице тражио ову самоћу, да бы се онде, гди ме спољашњи светъ не узнемирава, могао сасвимъ предати суморнимъ моимъ мислима. Я самъ најпосле по дугой и тешкой борбирѣшителни коракъ предузео. Немой се на мене лютити, дивна и прекрасна дѣвойко, ако те тиме застрашавамъ; али дужностъ и разумъ налажу ми, да тако поступимъ. — Я морамъ одавде отићи, и то врло скоро, можда јоштъ сутра — — —“

„Шта ти то рече, Витомире? Заръ ти оћешъ мене да оставишъ?“ рекне Лиляна уплашено, као да ю е громъ поразил; — она побледи, и грознична е страва обузме.

„Я морамъ,“ одговори младићъ, загрливши дркћућу дѣвойку.

„Ти морашъ?“ продужи она сузнимъ очима. „Шта тебе гони изъ круга они, кои те любе? Заръ ти се више недопада овде, или те е неко увредио?“

„Ние, Лиляно, тако ми душе, ние; мене ние нико увредио, — но ти ниси била искрена према мени, а то ми е срце изчупало!“

„Я неискрена према теби? Нзрази се яснѣ; еръ моя савѣсть неказуе ми ништа, чимъ бы се могао оправдати овај прекоръ!“

„Ти си обручена са Славоборомъ, еднимъ младимъ племићемъ,“ одговори Витомиръ озбиљно и тужно. „О, Лиляно, зашто си ти то одъ мене таила? Зашто самъ морао я оно, што е ваљало, да ми ти сама повѣришъ, чути изъ уста дворски служителя и дворяна?“

„Ахъ, Витомире, немой се тога ради на мене срдити!“ шапташе она, сакривши свое стидомъ обасуто лице у нѣгове прси. „Одкадъ самъ я тебе видила, я нисамъ више на нѣга ни помислала, на нѣга, велимъ, кога е воля мои родителѣ, а не мой изборъ и моя наклоностъ мени за друга изабрала. Душа се моя само съ тобомъ занимала! То можда ние лепо одъ мене, нити право. Но ти, Витомире, не бы требало за то да се на мене лютишъ!“

„О, дивна дѣвойко!“ рекне онъ у усх (шеню и пригрили у радостномъ одушевленю Лилянѣ прсима своимъ. „О, како ме чини срећнимъ ово твое искрено и простодушнѣ признавѣ! — Па ипакъ, ипакъ немогу я више овде остати! Естъ, я морамъ отићи, еръ мое овде бавленѣ отровало бы нѣжни цветъ и спокойство твое младости! О, тешка и горка судбо — кадъ оно занавѣкъ оставити морамъ, што ми е найвеће живота благо!“

„И не могу подпуно да сватимъ смисао твои рѣчи,“ одговори дѣвојка, „еръ ти говоришь тавне и таинствене рѣчи, — но садъ знамъ! — садъ ми е све ясно! Садъ знамъ, зашто ти мене оставляшь. Наклоность къ оној лепой обсенарки, коя ми е животь одузети хтела, опеть е планула у прсима твоимъ. Юштъ нису сасвимъ разинуте оне мреже, съ коима е Воляна душу твою умотала. Къ нѣойзи те вуче срце съ неодолимомъ силомъ, къ нѣойзи — —

„Ние, за Бога, ние!“ прекине Витомиръ Лиляни рѣчь, „ти се варашъ, премила дѣвојко. Тако ми мое душе, оне су свезе одавно прекинуте, и то за навѣкъ! Али нове свезе у толико ме силније оковаше, кои се никадъ нећу моћи ослободити! Ахъ! па ипакъ се несмемъ слободно одати сладкомъ овомъ осећаню; еръ гвоздена, неумолима дужность налаже ми, да се тога одречемъ. — Чуй ме дакле Лиляно; ти ме на то нагонявашъ; еръ я нећу моћи поднети помисао, да ти о мени погрешно судишь — знай: я те любимъ пламенито, я те любимъ хиляду пута искрение и силније, него ону азичницу, за кою ме е само привремено приковао дивльи пламень разуздане страсти. Теби самъ пакъ мое срце за навѣкъ поклонио; — оно е свеколикъ и безусловно твое — и опеть те морамъ оставити, да не бы изгубио господарство надъ самимъ собомъ; еръ суетна бы надежда была, кадъ бы се я стао борити, да тебе добиемъ. Воля родителя, коя е дѣци света, већ е твою руку другомъ намѣнула. И башъ да то и ние! Како бы сиромашни и бѣдни Витомиръ дранути смео, запросити руку ћерке богатогъ и силногъ властелина одъ Ибра. Пусти ме дакле, драга дѣвојко, и то што пре, да намъ боль вѣчногъ растанка nebude после юштъ већи и тежи. Я ћу као безкућникъ и изгубљенъ човекъ скитати по дальнимъ земляма, — да бы тако заръ у дивльмъ шуму какве битке повратно души мојой спокойство, или нашао желѣну смръть!“

„Ахъ Витомире,“ рекне Лиляна крозь плачь и ецань, „ти велишь, да ме любишь, па ме се опеть тако лако одричешъ, а нећешъ ни да покушашъ, да ме добиешь. Юнакъ се текъ онда злоудной својой судбини предае, кадъ види, да е све већ изгубљено. Зашто бы ти дакле очаявао и клонуо духомъ, кадъ ниси юштъ ништа ни покушао. При твоме великомъ праву на благодарность мой родителя, валяло бы, да ти одважнине желѣ и надежде у прсима твоима подранюешъ, кадъ велишь, да си ми срце твое посветио. Та я юштъ нисамъ прикована за оногъ, коме е воля мога отца мене прерано наменула. Одкадъ су мой отаць, братъ и заручникъ Славоборъ отишли на войну противъ твога отечества, много се коешта промѣнило. Да ме ти ниси избавио, неби ме они никадъ више видели. Теби имамъ захвалити за мой животь, единственно теби посветићу га, одкадъ самъ дознала, да ме ти любишь. Остани овде, драги Витомире! я ћу сама радити. Я осећамъ у себи такову одважность, каква ме юштъ никадъ одушевлявала ние. О, вѣруй ми, жена е често снажнија одъ юнака, гди се о любви ради! Айдемо садъ натрагъ у замакъ. Можда ћешъ већ сутра више о мени чути.“

Кадъ е сутраданъ была Лиляна са майкомъ својомъ сама у нѣной соби, повѣри она Ярни сасвимъ искрено

свою тайну. Ярна се была одчасти уплашила овимъ изненаднимъ одкривенѣмъ, одчасти пакъ дивила се сталности и одважности Лиляниной. Юштъ никадъ ние ова майки својой говорила съ таквомъ озбилношчу и опредѣлительношчу. Одкадъ е Лиляна любовь осетила, чиняше се, као да е она наеданпутъ сасвимъ зрела и пунолѣтна постала, и шта више, као да е она задобила неко господарство иадъ самомъ собомъ и другима, тако неустрашимъ бинше нѣнъ гласъ, и тако убѣдительно нѣна рѣчь. Притомъ е она тако изгледала, да бы и срце одъ камена тронула, тако, да е Ярна до живца потрешена была, и ние се могла ни найманъ одупрети сладкорѣчивомъ приклянню и молбама свога дѣтета, премда е разумъ, кои се на све околности обазире, Ярни можда другчине налагао.

Тронута Ярна загри свою ћерку и рекне јој: „я нећу да воюемъ противъ твоје любви, еръ она е чиста, и света, и нѣнъ е основъ племенитость и благодарность. Да у овој ствари само моя рѣчь важи, я бы юштъ даянась наклоности вашој благословъ дала. Витомира сиромашность и тавно порекло не бы никакавъ основъ быо, збогъ кога бы я желѣ твојой на путь стала, — еръ праведна судбина и божия вѣчна правда сломила е мою гордость, и научила ме е, да е само онај узвишенъ, кога е срце чисто одъ сваке кривице, и кои е сачувао неочѣнимъ благородство душе. Но, дѣте мое, срећа твоя ние само у рукама моимъ. Твој отаць има ту такавъ исти, можда юштъ претежнији гласъ. И кадъ промислимъ, колико онъ држи на моћ и славу свога дома, то ти унапредъ кажемъ, да ће тешко, врло тешко бити!“ — —

„О, любезна и добра майко!“ говораше Лиляна ласкавимъ гласомъ, „кадъ ми само ти съ твоје стране одобравашъ, онда се губи сва сумня и зебня у прсима; еръ я добро знадемъ, колики упливъ ти намога отца имашъ. Онъ е великодушанъ и племенитъ и люби ме съ родительскомъ нѣжности. Кадъ му дакле ти представишь: да онъ животь своје ћерке благодарити има единственно юначкомъ дѣлу, племенитомъ пожертвованю Витомировомъ, кадъ га ти станешъ убѣђавати, да ћу я мой одтргнути животь само онда за животь држати, ако га проведемъ у свези са моимъ избавителѣмъ; и да би у случаю томе, кадъ би се я мое любви одрећи морала, тешка туга и очаянъ животь мой юштъ много жалостније скончала, него што би биле муке, кое ми е моя неприятельница спремала, — кадъ би я предъ нѣмъ на колена пала, руке нѣгове сузама облила, — кажи ми би ли онъ сѣдинѣнимъ нашимъ молбама противстати могао?“

„Не бы,“ одговори Ярна, „да ние већ своју рѣчь дао Слаборовомъ отцу! А дати рѣчь честномъ е человеку светиня. Родительско нѣгово срце биће убиено, ако узмора према теби бити строгъ и безчувственъ, и ако те тиме учини несрећномъ. Но кажи, може ли онъ другчине поступати, кадъ га обећанъ везуе. Пре ће потомакъ ибарскогъ дома, заедно са своимъ домомъ у найвећу пропасть сурвати се, него што ће задану вѣру своју погазити.“

Ярна ућути, — а Лиляна ништа на то неодговори. Последнѣ рѣчи Ярнине поразиле су душу нѣну као громовна стрела. Она сакрие главу своју у крило майке своје, и ецала е у гласъ. (Продужиће се.)

Наилепши бисеръ.

Филипъ благи, херцогъ одъ Бургунда, кои ние нимало подобаиъ био своје сину Карлу одважно, кога е дивљи, разуздани и честолюбиви духъ паласио удовољство единствено у биткама, освајавано и опустошавано земља; — Филипъ, велики, любии е миръ; његови гостолубиви дворъ у Генту био е средередио сѣдиште великолѣпна, художества и дружености.

Еданъ путъ се догодило, да е Филипъ после едне части присуствуюћој господи предложио питањ: „Шта се на земљи најбистрије, најясније и најумилније блиста?“

„Бисеръ.“ одговори еданъ одъ присуствуюћи, кои Хиндостанци изъ дубљине мора извлаче. Бисеръ превазилази сјајноћ дјаманта, па и дјаманте на круни нашегъ владатеља, а и красота злата изчезава, кадъ се съ бисеромъ срани.“

На то се подигне еданъ графъ изъ Француске и рече: „Далеко претежни одъ бисера морскогъ естъ низъ бисера у устима лепотица госпа; еръ овај се бисеръ надмеће са красотомъ крива и са засенявајућимъ алпјскимъ ледомъ.“

„Говоръ овогъ францускогъ господина веома ласка госпама,“ примѣти трећи; „но шта е красније и сјајније одъ рађајућегъ се сунца, шта ли е дивније одъ преливајући се боя дуге?“

„Шта е лепше и дивотније,“ примѣти еданъ младић, „него ли у зору капљице росе на пролетномъ цвету, то се лепше свѣтди, него ли богати украсъ одъ азура и кристала на прсима лепе девојке!“

„Ние тако!“ викае еданъ стари брабинтски войсковођа „никакве се капљице лепшене светле, него бисерне капљ старогъ вина, кадъ се ово весело у цеаръ сина. Тай само бисеръ мени е дозвољанъ, то е само бисеръ радости и живота!“

Херцогъ пакъ говораше: „Нико одъ васъ, господо моя и госпе, ние на питањ мое по желји одговорио. Ништа се лепше не блиста, него суза сажалѣна у очима чувствителна човека. Кадъ нису естествоиспитатељи могли дознати, како се на дну мора бисеръ образовао, — то су баръ сви люди, у чимъ прсима чувствително срце бие, у томе сагласни, да е таква суза текъ најлепши бисеръ, и небесногъ порекла.“

Сви присуствуюћи одобре едногласно мнѣније племенитогъ владатеља.

П р и в џ е.

— Еданъ господињ изгубио е златанъ изрезанъ печатъ, у комъ е унутра намештена била музикална справа, која е свирала еданъ комадъ музикални, кои се звао „тегоба живота.“ Онъ е објавио у новинама свой губитакъ, и обећао е ономе, кои златанъ печатъ нађе, два велика дуката. Неколико дана после тога пријави се њму еданъ странацъ и рече му: „Господине, я молимъ, да ми издате половину награде, коју сте обећали ономъ, кои изгубљенъ печатъ нађе.“ — Како то, шта ви то зактевате? — Тако е господине, *тегобу живота* нашао самъ, — а печатъ јоштъ нисамъ.“

(Двогубо заплаћено мѣсто.) Еданъ богатъ трговацъ, кои е у задруги са своимъ синомъ држао трговину, и кои е на той својој трговини имао насловъ „Петаръ и синъ“ дошао е у некој вароши у поштанску канцеларию, и извадио е, да жели на поштанскимъ колима ићи до Берлина. На питањ писара поштанскогъ како му е име, одговори онъ по своје обичаю: „Петаръ и синъ,“ кои е био насловъ њгове трговине. — Поштански писаръ му на то рече: „То ви имате платити 12. талира.“ — Трговцу се учини ова сума мало позамашна, но е ћутао, и платио. На путу запита онъ едногъ кошицю у колима, шта е платио за путовањ до Берлина? — „Шестъ талира,“ одговори онај. — „Па како е то, да самъ я јоштъ еданућу толико платити морао?“ — Онај други путникъ ние то хтео веровати; на то му покаже онај први своју билету, коју е на пошти примио. Саџ се текъ разрѣши загонетка, — поштански писаръ наплатио е два мѣста, едно за Петра, а друго за његовогъ сина, кои е можда 50 миља далеко оданде био, а то само зато, што е трговацъ у место свога имена казао насловъ своје трговине.

— Неки угурсузъ и разглашени крадљивацъ нађе едну кесу съ новцима, и задржи е за себе, но буде уваћенъ. — На питањ: да ли онъ зна законъ о наћенимъ стварима, и заръ ние чуо о огласу у новинама збогъ те кесе, одговори онъ дрзновено: „Я самъ истина чуо о томе; но тай е огласъ управљенъ на поштене люди, а не на мене; еръ ко е тако лудъ, да помисли, да ћу я кесу вратити!“

— Позориштникъ Фоте биае у своје време најболји комикеръ енглескогъ театра. Но еданпутъ падне му на память, да онъ и у едномъ жалостномъ комаду између главни лица фигурира. Узалудъ су га одъ тога одвраћали, узалудъ су му казивали, да ће му се сви смеати, чимъ га виде! Онъ е захтевао роллу. Брутуса представљати и тиме показати, да е онъ кадаръ и озбиљне ролле изиграти. — Гомилама е врвио свѣтъ у театоръ, кадъ е чуо, да ће Фоте Брутуса да представља; еръ сваки се морао насмеати, кадъ на њга помисли, а камоли саџ, кадъ оће озбиљноћ да представи. — Завѣса се дигне, — и комадъ се највећимъ редомъ одпочне; нема е тишина владала. — Завѣса се спусти, и савъ свѣтъ биае любопитанъ, видити самогъ Брутуса, како онъ седећи за асталомъ у суморне мисли погруженъ, свога у собу улазећегъ сина жалостно пита: „Шта ћешъ ти, сине мой?“ — Завѣса се дигне, и заиста сѣдио е Брутусъ сасвимъ озбиљно за асталомъ. Но по несрећи подирао е случайно њгови велики ловачки пасъ на бину; — Брутусъ пакъ мислећи, да е то њгови синъ, подигне озбиљно главу, и рече: „Шта ћешъ ти, сине мой?“ Сала се заори одъ смеа скупљене светине, и жалостни комадъ биае свршенъ. — Комъ е сућено да се обѣси, неможе се у води удавити.“

О Г Л А С Њ.

Знаниа ради кога се тиче!
Одъ 21. до 29. Септембра ове год.
Евреи имаю празнике, и уове дане ништа не раде.
(2—3)

Издае Любомиръ П. Пенатовићъ.

У Книгопечатњи Княжества Србскогъ.